

Vergaderjaar 2003–2004

28 017

Wijziging van het Wetboek van Strafrecht in verband met het niet afleggen van een getuigenverklaring na een daartoe strekkende toezegging

26 294

Wijziging van het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering met betrekking tot verklaringen van getuigen die in ruil voor een toezegging van het openbaar ministerie zijn afgelegd (toezeggingen aan getuigen in strafzaken)

Nr. 6

BRIEF VAN DE MINISTER VAN JUSTITIE

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 1 juli 2004

Bij gelegenheid van het Algemeen Overleg over het openbaar ministerie van 22 april 2004 heb ik te kennen gegeven dat ik van de zijde van het OM erop ben geattendeerd dat de Tijdelijke aanwijzing toezeggingen aan getuigen in strafzaken van het College van procureurs-generaal die is gebaseerd op het bij de Eerste Kamer aanhangige wetsvoorstel 26 294 (Kamerstukken I, 2000/01, 26 294, nr. 379) in de praktijk niet goed werkbaar zou zijn en onvoldoende ruimte zou laten voor de opsporing en vervolging van ernstige criminaliteit. Het College van procureurs-generaal heeft een werkgroep ingesteld van leden van het openbaar ministerie die heeft nagegaan in welke mate verruiming of versoepeling wenselijk en mogelijk is. Daarover is advies uitgebracht, dat is besproken in de Overlegvergadering van het College van procureurs-generaal met de Minister van Justitie van 29 juni 2004. Het advies treft u hierbij aan. Ik heb toegezegd dat de Tweede Kamer zal worden geïnformeerd over de conclusies die ik aan dit advies zal verbinden, mede met het oog op de voortgang van de aanhangige wetsvoorstellen: het hiervoor reeds genoemde 26 294 (toezeggingen aan getuigen in strafzaken) en het bij uw Kamer aanhangige wetsvoorstel 28 017 (strafbaarstelling niet afleggen van getuigenverklaring na toezegging, kamerstukken II 2001/02, nr. 4). Het navolgende strekt daartoe.

Van het gedegen advies heb ik met waardering kennis genomen. Het geeft een duidelijk overzicht van de knelpunten die het openbaar ministerie in de praktijk bij de toepassing van de aanwijzing bij het maken van afspraken met getuigen is tegengekomen. In het advies wordt de wenselijkheid van verruiming gemotiveerd en bepleit. In een deel van de gewenste verruimingen kan ik mij vinden en dat zou, zo heb ik met het College van procureurs-generaal besproken, kunnen leiden tot een

aanpassing van de aanwijzing. Deze aanpassing zou niet behoeven te leiden tot intrekking van het bij de Eerste Kamer aanhangige wetsvoorstel c.q. het uitbrengen van een novelle die het door de Tweede Kamer aanvaarde wetsvoorstel in hoge mate zou denatureren. Ik heb er voorts goede nota van genomen dat het College van procureurs-generaal sterk hecht aan een wettelijke regeling van deze materie.

Ik heb begrip voor de wens tot verruiming op de volgende punten, in het bijzonder de mogelijkheid van toezeggingen over:

- de hoogte van het wederrechtelijk verkregen voordeel: in de praktijk wordt thans ook reeds los van onderhandelingen over een getuigenverklaring onderhandeld over de omvang van de vordering. Het OM heeft in de aparte ontnemingsprocedure – accessoir aan de hoofdprocedure – al een ruime schikkingsbevoegdheid op grond van artikel 511c Sv;
- gunstbetoon dat niet van invloed is op de beantwoording van de vragen van artikelen 348 en 350: het bevorderen van verlichting strafregime, instemming met schorsing voorlopige hechtenis, op verzoek van de getuige pleit bezorgen bij derden: voorspraak bij de fiscus, bij het verkrijgen van een verblijfstitel of de behandeling van een WOTS-verzoek. Van belang is dat alleen toezeggingen worden gedaan die het OM zelf kan uitvoeren en niet de indruk wordt gewekt dat het gewenste resultaat wordt gegarandeerd;
- intrekking van eigen (Nederlands) uitleveringsverzoek of Europees arrestatiebevel: de uitoefening van de eigen bevoegdheid van de officier van justitie is mogelijk mits het vereiste van proportionaliteit in acht wordt genomen (geen verkapte toezegging van immuniteit).

Graag zal ik het bovenstaande op korte termijn met uw Kamer bespreken, alvorens tot de opstelling van een dergelijke aanwijzing wordt overgegaan.

Uit het voorgaande blijkt – en het College van procureurs-generaal kan zich vinden in deze opvatting –, dat er voor intrekking van het aanhangige wetsvoorstel 26 294 onvoldoende aanleiding bestaat. Wel meen ik dat het voor de werking van de aangepaste aanwijzing in de praktijk noodzakelijk is dat de Tweede Kamer deze opvatting onderschrijft.

Gelet op de complexe en lange voorgeschiedenis van deze regeling, die ook door uitdrukkelijke uitspraken van de Tweede Kamer als mede-wetgever nadere vorm en richting heeft gekregen, acht ik het van belang u van mijn opvatting terzake op de hoogte te stellen.

De uitkomst van dit debat in uw Kamer zal tevens bepalend zijn voor de wijze waarop kan worden voortgegaan met de behandeling van het wetsvoorstel 26 294 dat thans bij de Eerste Kamer aanhangig is.

De Minister van Justitie,
J. P. H. Donner